

Lupoaică albă risipei dată

Agafia

A fost o vreme când;
purtam doar orizonturi
prin ramurile verzi.
În trupul nesăpat de-a timpului risipă,
frumoase-mi erau livezile toate,
cu mere roșii pe aripi purtate,
zboruri înalte necoapte iubiri.
A fost o vreme când;
ploile luminii îmi fântâneau în ochi,
noaptea îngenunchea supusă
lupoaicei albe,
risipei date.

Azi, sub ochiul timpului clipind spre iarnă,
dor amurgurile
de prea plin,
aduceri aminte colindă nostalgic
la poarta zorilor închisă,
Tantal mă cheamă spre limanul
umbrelor însetate încă
de seva dulce amară a lumii.
Azi, să rămân
în ramul toamnei aș vrea,
lupoaică albă
până în clipă acea definitivă
când lumina se întoarne în "nous",
când mă închid în lumină.